

Seray Sahiner

Fesleğen

Sibel banyodan çıktı, havluyla saçını kurulayarak mutfağa girdi. Lambayı yaktı, cep telefonunun saatine baktı; 6'ya geliyordu. Havluyu saçına iyice sarıp sıkıladı. *Kuaförde bir fön çektirsem daha iyi olurdu ya, gelmez melmez, ekildiğime yandığımdan gayrı bir de hazırlık aşamalarımı gözümde canlandırıp kendime eziyet etmenin âlemi yok.* Mutfağın perdesini örttü. Güneş daha batmamıştı ya, ev apartman aralığına bakıyordu. *Ne yapsam kendiliğinden loş. Işık almıyor.* Fırından gelen patlıcan kokuları, yemek hazırlığının bitmek üzere olduğunu hatırlatıyordu. Musluktan bir bardak su doldurup, pencere kenarında, sararmış yapraklarıyla ömrünü doldurduğunun işaretini veren fesleğenin toprağına özenle döktü. Yapraklarını okşadı, elini burnuna götürüp kokladı. *Bu fesleğen de soldu. Benim evde dayanmıyor fesleğen; bu kaçınıcı! Suyunu bol tutup, pencere önünden ayırmam da, sarartıp döküveriyor mini mini yapraklarını. Halbuki geçende ne güzel birden çiçeklenmişti. Son bir, "bak ben buradayım" demek istemiş meğer. Birden çiçeklenmesi makbul değildir fesleğenin...*

Fırının alarmı çaldı. *Hah pişti patlıcanlar da. Pek sever Murat.* Fırının kapağını açarken eli kulpuna yapıştı, parmaklarını tükürükleyip suyun altına tuttu. Parmağına baktı, yassılaştırmıştı parmak izi. Üstünde durmadı. Bir iki sızlar geçirdi. Penye tutacaklardan biriyle fırından tepsiyi çıkardı. Elinin sızısından alelacele fayansın üzerine atıverdi tepsiyi.

Salona girdi. Kitaplıkta düzensiz duran bir iki kitabın yerini değiştirdi. Akşam dinleyecekleri CD'leri yan yana dizdi. Zaten beraber geçirdikleri zaman sınırlıydı. Onu da, "Ay ne dinlesek, ne yesek" ikilemeleriyle harcamak istemiyordu. Çalışan annelerin, vicdanlarını rahatlatmak için söyledikleri "Çocukla ne kadar zaman geçirdiğin önemli değil, kaliteli zaman geçirmek önemli," cümlesinin aşka uyarlanmış hali gibiydi hayatı. Bir farkla; zamanı kaliteli kılmak, vakti dar olan tarafa değil, kendisine düşüyordu. *Gelsin de ben razıyım. Beni hayal kırıklığıyla sına ya Rabbim!* Bir arasa mıydı "Ne zaman geliyorsun?" diye. "Geleceğim," dedi ya adam, sıkıştırıp kendini iyice besleme konumuna düşürmenin âlemi var mı? Zorla gelmiyor ki, kendini benim yanımda iyi hissettiği için geliyor. Benim yanımda da mı demeliydim?

Dünden hazırladığı mezeleri, *bir gün önceden yapınca zeytinyağını salıveriyor iyice,* sofraya taşıdı. Pilaki, dolma, Rus salatası... İki kişilik servisi de koydu. Masanın aynaya bakan kısmına oturmaya, gözüm takılır. Aynadaki kendim de olsam Murat'ın yanında iki kadın görmek istemiyorum artık. Geri çekilip masaya baktı. İyi görünüyordu. *Mum koysam mı acaba? Hah! Bir de şömine yaptır eve, önüne de ayı postu serip seviş. Aman ne romantik! Filmlerde ne görüyorsak hayatı o sanmamız yok mu... Evi de dağ başına mı taşısaydım acaba? Genç kadın diri vücuduyla karda donakalmıştır, adam onu bulup dağ evine taşır, şöminenin önündeki ayı postuna yatırıp, pantolonunu çıkarır, kan dolaşımını hızlandırmak için masaj yapar. Bu arada kadın, adamın ellerini kalçalarında hissedince "Eyvah selülitlerimi fark edecek!" endişesiyle uyanır, bir yandan "keşke o reklamını gördüğüm selülit kremi kullansaydım" diye hayıflanmayı da ihmal etmez. Gözlerini*

açtığında karşısında hayallerinin aşkı vardır. Şarap içip sevişirler. Ortam loştur. Mum ışığı ambiyans yapar. Gün doğup da selülitler ters ışıktaki ortaya çıkana kadar bir problem olmaz... E hem filmlerdeki romantizmi beğenme, hem filmlerdeki adamları iste. Tabii ters köşeye yatar hayatın.

Saat 7 olmuştu, Murat'ı aradı. Açılmadı telefon. Yolda herhalde, duymamıştır. Bir de gelmiyormuş... Yok artık! Kötü şeyler düşünmüyorum. "Geleceğim," dedi, gelecek. Şimdi arayıp "Ben bugün sevgilime söz vermiştim, unutmşum, ona gidiyorum," derse... Derse, gider ikisinin de canına okurum. Nah okursun! "Beni ekmek, onu ek!" diye yalvarma da. Gurursuz!

Adam damlayacak birazdan, hâlâ pijamayla oturuyorum. Bordo bulüzünü giydi. Kot mu giysem, etek mi? Bir de gelmezse, boşu boşuna özenli giyindim diye üzölmek var. Aynanın karşısına geçti. Göz kenarlarından bir kaz sürüsü geçip ayak izlerini bırakmıştı.

Evinin her tarafında ayna vardı. Kendini beğenmişlikten değil; kendiyile konuşan kadınlardandı. Kentin en büyük "Kastamonu Kır Pidecisi"nde bile Sibel'in evindeki kadar ayna var mıdır bilinmez. Fondöteni asfalt dökölmüş etkisi bırakmamaya özen göstererek yüzüne yaydı. Bu gün gözleri mi öne çıkarsak dudakları mı? Vücutta da yüzde de odaklamayı sağlayacak tek bir noktaya işaret etmeyi seviyordu. Hayatta tutumlu olabildiği nadir alanlardan biriydi bu. Bu gün vücudunun odak noktası göğüslerdi. Hoş onlarda da çatalı gösterip ucunu merak ettirecek gizemi aştık ya çoktan... Gözüne siyah kalem çekti, rimel sürdü. Dudaklarına parlatıcı sürdü. Aynaya baktı, beş yıl aldığı resim dersinin boş gitmediğini gördü.

Adım Sibel. Sevişmenin filmlerdeki kadar şaşaalı bir şey olmadığını, naneli sakız çiğnedim diye çok yakışıklı bir adamla öpüşemeyeceğimi, 'Aks' parfüm kullanınca hiç tanımadığım bir adamın bana çiçek vermeyeceğini, kaliteli ped kullanıyorum diye uzun bacaklı, beyaz mayolu bir plaj voleybolcusuna dönüşmeyeceğini öğrenecek kadar yaşadım. Bir reklamcı olarak bunları bilmenin ne demek olduğunu anlatmaya girişecek değilim. 10 yıl önce benim için "çıtır", "cıvır" gibi güzel laflar edilirdi. Beş yıl önce "genç bayan" diyorlardı. Şimdi "Maşallah! Hiç yaşını göstermiyorsun," diyerek kendilerince iltifat ediyorlar: 30 yaşıdayım; Meme altında duran kalem sayısı bir, kalçayı toplansın diye alınmış korse sayısı beş, dolgulu sütyen sayısı bilinmiyor.

İki elini masada birleştirip göğüslerini kollarına yaslayarak göğüs çatalının çıkıp çıkmadığını provasını yaptı. Ölçölü bir çataldı. Saat 8'e geliyordu. Bir daha aradı. Cevap yok. Domuz, insan "gecikeceğim" diye haber vermez mi? Trafiktedir, birazdan burada olur. Bir de arayıp "Ben gelemiyorum," diyormuş. Daha neler! Başına kötü bir şey gelmiştir kesin, o yüzden gecikmiştir. Ne diyorum ben ya! Allah korusun. Telefonun mesaj sesiyle irkildi. Nerde ki bu telefon da, koltuğun üstüne, kırlentlerin altına baktı. Yok. Hah pencerenin önündeymiş. Murat kapının önünde demek, "ekmek lazım mı?" diye soruyordur. Otomatiğe basmak üzere kapıya yönelirken mesajı okudu, "Kontör yüklemenizden kazandığınız 20 kontör hattınıza yüklenmiştir" Hay telefon şirketi gibi! Duygusal tazminat davası açacağım bunlara, "Aranma beklentisi içindeki kadınları boş umutlandırmak" diye bir suç maddesi var

*mıdır ki Türk Ceza Kanunu'nda? "Ally Mc Beal" dizisinde yaşıyor olacaktık ki...
"Ekmek alayım mı?" diyecek diye umutlandım bir de. Salağım ben. Burası yuvası mı
ki adam ekmek getirsin!*

*Salona girdi. Kirlentleri yerine koydu. Aramaması iyiye işaret. Gelmeyecek
olsa bahane bildirmeye arardı. Masadaki erimeye yüz tutan buzlara baktı. Buzlar
erimeden gelecek biliyorum. Belki de kızla kavga ediyorlardır. Kız anlamış mesela
benim varlığımı, evine gittiğimde kızın tarağıyla saçımı taramıştı. E herhalde birkaç
tel saç kalmıştır. Ayrılmaları için kasten bir şey yapmış değilim. Ama insanın en
sevdiği Barış Manço şarkısının "Kol Düğmeleri" olmasının da bir bedeli olmalı değil
mi? Tarağı kullanmak biraz tuhafıma gitti ama ona gelene kadar, sevgilimiz ortak
bizim. Tamam diş fırçasını da bardakta unuttum! Kız kumral, tarakta saçı vardı.
Kesin rehberlik öğretmeni tipli bir kızdır, iyi bir kız biliyorum. Erkekler iyi kızları
bırakamıyor. Tabii, ben kötüyüm çünkü! Değil de erkekler pek sevmiyor tedirgin
durumları göze alan kızları. Adam hiçbir şey saklamadı ki. Sevgilisini saklayıp kızları
kandıran adamların modası geçti. Artık baştan söyleyip direkt suçtan kurtuluyorlar.
Bir nevi "işine gelirse" modu. Bazı şeyleri anlamak için gösterebilim uzmanı olmaya
gerek yok. "Sakallarımı keseyim diyorum ne dersin Sibel?" "Bence hoş böyle,"
"Sevgilim de öyle diyor." Olmadık yerde sevgiliden söz açamın ne demek olduğunu
da benim için pat diye kızdan ayrılmayacağını bilecek kadar da ikinci kadınlık
tecrübem vardı ne yazık ki.*

*Mutfağa sigara paketini almaya gitti. Geçerken fesleğeni okşadı, elini kokladı.
Bana kalırsa kadersizdir fesleğen. Kadersizliği kolay ele gelir olmasındandır. Hemen
sevdiren kendini, okşarsınız, elinizde kokusu kalır ama kendini öyle kolay ele verir ki,
bir daha geri dönüp okşama gereği duymaz kimse. Elinizdeki kokusu beş dakikaya
geçmiş olur. Kimse sevgilisine fesleğen yollamaz, dikenini ele batacak bir gül ya da bir
aranjman gönderir. Düğünlere hatta cenazelere bile gösterişli çelenkler yollanır. Bilir
fesleğen kaderini, bilir ki ilk okşanmada yitirecek büyüsünü. Ha gayret şansını dener
gene, güneş gördüğü anda açır minik çiçeklerini, nesi varsa sunar, her şeyini bir
anda göstermenin akıbetindeki çıplak kalmayı yaşar sonunda. Artık sunabileceği pek
bir şey kalmamıştır. Soluverir. Gene de naza çekmez, başına geleceği bile bile
okşatır kendini. Şefkat ihtiyacı, kapris yapma lüksünü götürüyor bazen.*

*Bir sigara yaktı, perdeyi aralayıp yola baktı. Bir daha telefon açtı, hat
bağlanmasına rağmen aradığı kişiye ulaşamadı. Gelir canım, söz verdi, aynaya
baktı, makyajı akmış mıydı? Yok, sağlam. Ama buzlar çoktan ermişti. Yanan elini
buz kasesindeki soğuk suya daldırdı, iyi geldi. Saat 9 oldu. Kızla ayrılıp benle
evlense... Alevi değil gerçi, bizimkiler posta koyar. Annem başlar, "Aa yezitle mi
evleniyorsun!" diye. Evet anne, çocuğumun adını da Muaviye koyacağım! Hazırladığı
CD'lerden birini müzik setine koydu. Bir kadeh rakı doldurdu, bu da sidik gibi olmuş.
Patlıcan yahnisinden bir parça yedi. Güzel olmuş. Meral'i aradı. Allah'tan arkadaşlar
ilk aramada açıyor.*

- Alo... yok gelmedi...

*- Kendine bunu nasıl yaptırıyorsun? Adamın ne mal olduğu baştan belliydi, zararın
neresinden dönsen kâr, bırak siktirsin gitsin, içerikli bir konuşma dinledi.*

- Niye hep böyle oluyor ya? Kimse beni tercih etmiyor, diyebildi.

*-Hayatım, bunun seninle alakası yok, adam tıynetsiz. Kırılma ama seni sevse öbür
kızdan ayrılmaz mıydı?*

- Kapatıyorum, belki arar.

Bilgi mesajı geldi. Bir umut numara Murat'ın mı diye baktı. *İki kere annem aramış o kadar. Allah kahretsin! "Belki ben telefonla konuşurken aramıştır" cümlesi kadar bile umut şansı bırakmıyorlar ki.*

Aynaya baktı. *Kabul etmek artık zor değil, ben Sibel, ikinci kadını. Bu arada saat dokuz buçuk. Ama ben saat dokuz buçuk itibariyle değil, evvel ezel ikinci kadındım... Öldü mü acaba? Arkadaşlarını bir arasam mı? Aradım diye de bozulur ölmediyse. Meral'i aradı gene.*

- Alo, Meral, ya bunun başına bir şey geldiyse...
- Saçmalama Sibel!
- Ölme aradı!
- Aramıyorsa ölmüştür hesabından gidersek bu adam reankarne harikası demektir. Merak etme gene dirilir.
- Öldüyse cenazesine ne sıfatla gideceğim? "İllegal sevgiliden sevgilerimle" diye çelenk de gönderilmez ki...
- Bir Fatıha değil mi, nerden okusan gider. Kötüysen geleyim.
- Yok, belki gelir. Hadi kapatıyorum.

Saat 10'a geliyordu. Çalan şarkı en kanunlu kemanlı en içe işleyen kısma gelmişti. Aynaya baktı. Gözleri doldu.

Akşamüstü sürdüğünüz rujun gece sonunda bozulmamış olması kıyametinizin kopacağına alamet olabiliyor bazen. Ayrıca bakınız: Bir gün önce aldığınız saten iç çamaşırlarının giydiğinizin sabahı hâlâ üzerinizde olma ihtimali, kulağınızdan çıkarılıp komodine konmamış küpeler.

Dolmadan ağzına bir tane attı. Yağını salmış- *Bir tabak zeytinyağlı dolmanın ne kadar trajik olabileceğini tahmin bile edemezsiniz. Rakıdan bir yudum daha aldı. Üstü dereotuyla süslenmiş süzme yoğurt ölümcüldür. Zeytinyağlı yeşil fasulye, beyin salatası, doğranmış domates, "Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor mesajı"na meze olamıyor. Dilimlenmiş beyaz peynir, bazen hayatınızın karardığına alamettir. Patlıcan yahnisine bakıp da ağlamamak ne zor bir bilseniz... "Birbirleriyle kavuşmak üzere iki denizi salıverdi. İkisi arasında bir engel vardır; birbirlerinin sınırını geçmezler." Keşke kaptaki "ben önceki hayatımda buzdum" diye direten su ve gözyaşı Allah'ın bu lafına öykünüp birbirine karışmasaydı.*

Aradığınız kişi ulaşılabilir olduğu halde telefonun açılmaması hakkında bir fikriniz olmamasını temenni ediyorum. Silinmiş camlar, yeni yıkanmış perdeler, kör olma isteği uyandırabilir. Kiri bıçakla kazınmış mermerler, Cif'le ovulmuş fayanslar tahmin ettiğinizden daha hazin. Aradığınız kişiye üstüne "Nerdesin merak ettim?" diye mesaj attığınız halde cevap alamadıysanız beni anlama ihtimaliniz daha yüksek. Yeni ağda yapılmış vücut (kompleyse çok daha kötü), teninizin kokusuyla uyumlu parfüm, kendinizi daha kötü hissetmenize yol açabilir.

Gözünüzü telefona dikip çalması için parapsikolojiye inanmanın ne anlama geldiğini biliyorsanız çileli ruh ikizim olma ihtimaliniz yüksek. Ben Sibel. İkinci

kadınım... Bunu söyledikten sonra koyduğum üç noktanın içinde neler barındırdığını az çok tahmin edebiyorsanız, bir dahaki hıdırellezde kaderinizden kurtulmanız için dilekte bulunacağım. İnanmamama rağmen “Düşünce Gücüyle Tedavi” kitabını okumuş, aynaya bakıp, (bu aşamada inanarak) “kendimi onaylıyorum, hayatımda her şey bütün ve tam” demiş bir insan olarak konuşuyorum: İkinci kadınsanız, kendinizi kurtaracak birinci güç olmanız zor olabiliyor.

Kimse Froydyen çözümlemeler yapacağım diye kendini boşa yormasın; evet, sorunlu bir baba kız ilişkisi yaşadım. Herkes bana “neden yedekteki olmayı kabul ediyorsun?” diyor. Ben de hep sordum kendime, niçin hep sevgilisi, karısı olan adamlara aşık oluyorum, niye onlar gelip direkt beni buluyor diye. Bilemiyorum, Froydyen gelişim evremi geride bırakalı 24 yıl oluyor.

Hepimiz filmlerdeki aşkı bulacağımıza inanarak avunduk. 25’ime gelene kadar ben de bir umut, dünyanın en harika adamını bekledim, kendisi Hollywood filmlerinde çeşitli simalarla başrol oynamaktan bana uğramaya vakit bulamadı. Ben ilk sevgilimin bile ikinci sevgilisiydim. Önceleri insan kendini suçluyor, “Diğer kadına haksızlık ediyorum,” diye. Adamdan ayrılmaya çalışmalar, telefon numaralarını silmeler. Ama işin içinde aşk varsa, iş bilinmeyen numaralar hattından adamın numarasını alıp tekrar arama döngüsüne giriyor. İlgisizlik insanda öyle bir yer ediyor ki biraz ışık gördüğün her adama ilk fırsatta içinde ne varsa sunuyorsun. Diğer kızlardaki zamanı idareli harcama durumu olamıyor. İçinden bir ses, “Fırsat bu fırsat, gözler üstüneyken neyin varsa sun, adamı etkileyip kendine bağladın bağladın, yoksa bir daha geri dönüp sana bakmaz,” diyor. Fesleğen gibi ışığı görür görmez bütün çiçeklerini açıp sonra dımdızlak kalıyorsun. Gene de, bir gün diyordum, bir gün ben de duraklamak isteyen, benim de âşık olduğum sevgilisi varsa da beni görünce onu terk edecek biri çıkacak karşıma.

Hoşlandığım bir adam vardı. Bu kez kendimi ağırdan satacaktım. Sevişirsem bir daha benle görüşmez korkusuyla istesem de sevişmiyordum. Sonunda seviştik ve adam biter bitmez, “özür dilerim” dedi, “sana bunu yapmamalıydım.” O an dedim ki kendime. “Sibel, sen hiçbir adam için ‘o kadın’ değilsin.” Hani özgür ruhlu takılan adamlar vardır; kendileriyle övünerek aşka inanmamaktan dem vururlar. Ve bir gün gelir derler ki “Varmış aşk, ben o kadını buldum.” O kadın, bir erkeğin hayatındaki nihai kadındır. Yahut nihai olduğu ilüzyonunu yaratan... Ki aşkla ilüzyon bağıntısı üzerine konuşacak değilim. Adam benden özür dilediğinde, onu kaçırdığıma yanmadım. Bu gece de sevişmesem bir kez daha görüşürdük diye de hayıflanmadım. Başıma onu kaybetmekten daha kötüsü gelmişti. Birinin hayalindeki kadın olma hayalimi kaybetmiştim. Seviştikten sonra sizden özür dileniyorsa, bu “Tutamadık şeyimizi yatmış bulunduk, sonrası gelmeyecek kusura bakma,” demektir. Bir de “seni üzmem istemiyorum” cümlesi var, bu ‘bana umut bağlama’ alt metinli adamların. Bunun mânâsı da “yatarız ama ertesi gün seni tanımam” oluyor.

Kendimi haklı göstermeye çalışacak değilim. Ben de bir zamanlar ikinci kadınlara “şıllık” diyordum. Adamlara kıran mı girdi, ne istersin başı bağlı heriften? Yuva yıkanın yuvası olmaz... Cümleler zamanla, “Canım, adam başkasına aşık olduysa birinci kadın aradan çekiliversin”e evrildi. Zannediyordum ki, adamın birinci kadınla koparamayacağı bağları olduğundan ayrılamıyorlar; kadının üzerine yapılmış

işyeri, çocuk, terk edilirse ölecek bir sevgili gibi. Zamanla anladım ki bu bahaneler ikinci kadının gururuna gönderdiği sus paylarıymış.

Şimdi benim, sevgilimi ya da neyse artık adı, bekleyerek kızın aldatılmasına yardımcı olduğumu düşünüp kıza acıyanlar için, bakınız: bayramlar, yılbaşıları senelik izinleri yalnız geçirmek. Resmi tatiller, resmi sevgiliyle geçiriliyor. Ben illegalim. Sevdığım adamın evindeki hiç bir toplu fotoğrafta yokum, doğum günü fotoğraflarında ona sarılan, eşyaların yerine karar veren, nevresimleri seçen ben değilim. O evde tarağa bırakılmış bir iki tel saçtan ve çoktan çöp kutusunu boylamış bir diş fırçasından ibaretim. Adam hayatındaki önemimi farketmezse de, en azından kadın varlığını fark edip gitsin diye bekliyorum.

Telefona mesaj geldi, açmıyorum. Öğrenmeyeceğim kaç kontörüm kaldığını. Bir kadeh daha rakı doldurdu, şişenin dibi yaklaştı. Mesela bir filmde adam kadınla sevişmektedir, kapı açılır, esas kadın girer, “bunu bana nasıl yaparsın!” der. Adam, “açıklayabilirim,” derken, kadın gider. Adam da donunu topladığı gibi mağdur, mağrur kadının peşinden koşarken; ardından bakan ikinci kadını düşünen olmaz. Esas kadın adamını yataktan söküp götürmüş, adam zaten yataktakini unutmuş. Benden başka yatakta kalan kadına üzülen var mıdır acaba?

Erkeğini garantilemiş kadınların rahatlığı ikinci kadında yoktur. ‘Yedek olmak’ sürekli tetikte olmayı gerektirir. Telefonun şarjı her an doludur, ya görürsem diye her gün banyo yapılır, arkadaşlarla yapılan organizasyonlara “bir aksilik çıkmazsa gelirim,” denilir. Aksilik denilen şeyin olması için mütemadi Allah’a yalvarılır.

Telefonunun saatine baktı, 12’yi çeyrek geçiyordu. Gayri ihtiyarı telefonuna biraz önce gelen mesajı açtı “Ben gelemiyorum. İşim çıktı.” Puşt, bu bu saatte mi söylenir! “Ara” tuşuna bastı, “Aradığınız kişiye şu an ulaşamıyor.”

Mutfağa yürüdü. Gözü fesleğene takıldı. Bana benziyor garibim. Fesleğeni alıp daha gölge bir yere koydu. Kırk yılda bir ışık görünce yerimi buldum sanıp nesi var nesi yoksa sunup solmasın diye....